

21

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1578

Dosar nr.7098/2004

Sedința publică de la 10 martie 2005

Președinte:	Emanuel Albu	- judecător
	Adrian Vlad	- judecător
	Gheorghe Voicescu	- judecător
	Magistrat asistent	- Lidia Sârbu

*****

La 3 martie 2005 s-a luat în examinare recursul declarat de Fundația Centrul de Resurse Juridice-București împotriva sentinței civile nr.833 din 28 aprilie 2004 a Curții de Apel București-Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 3 martie 2005, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 10 martie 2005.

C U R T E A

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.833/28 aprilie 2004, Curtea de Apel București-Secția contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea Fundației de Resurse Juridice-București, formulată în contradictoriu cu Secretariatul General al Guvernului, ca nefondată.

În motivare s-a reținut că Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, nu obligă persoana care exercită funcția de demnitate publică să comunice autorității în cadrul căreia funcționează date privitoare la funcțiile, calitățile și activitățile deținute sau desfășurate de soția și rudele de gradul I încât, nici

autoritatea în cauză nu poate fi obligată să transmită reclamantei asemenea date.

S-a reținut, totodată, că reclamanta nu a dovedit existența unui conflict de interese în sensul art.72 din Legea nr.161/2003 și nu a indicat un act emis de demnitarul la care se referă solicitarea „care să-i fi produs o vătămare”, astfel că, în cauză, nici dispozițiile art.1 din Legea nr.29/1990 invocate în acțiune nu sunt incidente.

Aceasta întrucât, textul menționat dă drept la acțiune în contencios administrativ numai persoanei care se consideră vătămată „în drepturile sale recunoscute de lege, printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități administrative de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege”.

Prin sentința atacată s-a mai reținut, fără argumente, că în cauză nu sunt aplicabile nici dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor.

Împotriva soluției instanței de fond reclamanta a declarat recurs criticând-o pentru greșita interpretare și aplicare a Legii nr.161/2003, Ordonanței Guvernului nr.27/2002 și Legii nr.29/1990 privind contenciosul administrativ.

Prin motivele de recurs depuse la dosar se mai susține că hotărârea primei instanțe încalcă și prevederile art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ce garantează circulația neîngrădită a informațiilor, precum și ale art.6 privind accesul liber la justiție.

Examinând sentința în raport cu criticile formulate și potrivit art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este întemeiat pentru motivele care vor fi arătate în continuare.

Potrivit art.70 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, prin conflict de interese se înțelege „situația în care persoana care exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative”.

Secțiunea a 2-a a Capitolului 2 din Titlul IV al legii, care reglementează conflictul de interese în exercitarea funcției de membru al Guvernului, cum este cazul în speță, stabilește prin art.72 că există conflict de interese în situația în care demnitarul emite un act administrativ sau încheie un act juridic ori ia sau participă la luarea unei decizii în exercitarea funcției de autoritate, care produce un folos material pentru sine, pentru soțul sau rudele sale de gradul I.

Tot legea prevede, în art.73, o procedură specială de verificare a sesizărilor privind nerespectarea de către persoana care exercită funcția de membru al Guvernului, secretar de stat, subsecretar de stat sau funcții asimilate acestora.

Evident că, pentru sesizarea conflictului de interese și, eventual, pentru acționarea în instanță de către cel vătămat într-un drept al său ori într-un interes legitim conform art.75 din același act normativ ca urmare a existenței unui conflict de interese, se impune ca autoritatea în care anumite persoane exercită funcțiile la care se referă art.72 alin.(1) să facă publice toate datele necesare, solicitate în prealabil de la persoanele în cauză.

Altfel, scopul legii, rezultat din chiar titlul ei –asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției-, nu ar putea fi îndeplinit.

Este adevărat că între funcțiile și activitățile care se înscriu în mod obligatoriu în declarația de interese pe care persoanele care exercită demnități publice și funcții publice sunt obligate să o depună conform legii după modelul prevăzut în anexa la Hotărârea Guvernului nr.506/2003, nu sunt incluse și funcțiile/calitățile și activitățile soțului și rudelor de gradul I. Aceasta nu înseamnă însă ca ele nu pot fi menționate atunci când sunt necesare pentru asigurarea transparenței și prevenirea corupției, art. 111 exceptând numai activitățile legate de mandatul sau funcția publică pe care, persoana în cauză, le exercită.

Iar datele referitoare la funcțiile/calitățile și activitățile soțului și rudelor de grad I ale demnitarului și funcționarului public, esențiale pentru constatarea unui eventual conflict de interese nu fac parte din categoria informațiilor cu privire la datele personale ce nu pot fi comunicate întrucât, aprecierca modului în

care este exercitată funcția de demnitate publică sau funcția publică presupune și cunoașterea unor asemenea informații.

De altfel, art.14 alin.(1) din Legea nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public prevede că „Informațiile cu privire la datele personale ale cetățeanului pot deveni informații de interes public numai în măsura în care afectează capacitatea de exercitare a funcției publice”.

Or, informațiile solicitate de recurenta reclamantă referitoare la funcțiile, calitățile și activitățile pe care le-au deținut/desfășurat soția și copiii ministrului Eugen Bejinariu, pot afecta capacitatea de exercitare a funcției de secretar general al Guvernului.

Potrivit art.1 din Legea nr.29/1990 înțeles în sensul art.52 din Constituția revizuită, orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege sau interes legitim se poate adresa instanței judecătorești competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Se consideră refuz nejustificat de rezolvare a unei cereri referitoare la un drept sau interes legitim – conform alin.2 al textului menționat – și faptul de a nu răspunde petiționarului în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii respective, dacă prin lege nu se prevede un alt termen.

Prin urmare, tăcerea autorității, cât și exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea, sunt considerate refuz nejustificat de rezolvare a cererii privitoare la un drept sau interes legitim, iar acest refuz are același regim ca și actul juridic.

Or, în cauză, răspunsul transmis recurentei reclamante de Secretariatul General al Guvernului sub nr.16/195 din 1 aprilie 2004 (fila 46 dosar fond) prin care se comunică faptul că ministrul Eugen Bejinariu „nu a emis vreun act administrativ, nu a luat și nu a participat la luarea vreunei decizii care să poată produce un folos material pentru domnia sa sau pentru soția și rudele de gradul I ale domniei sale”, nu constituie o rezolvare a cererii întrucât nu răspunde la solicitarea făcută și probează, implicit, refuzul autorității de rezolvare a cererii referitoare la un interes legitim (public).

În consecință, Înalta Curte constată că sunt îndeplinite condițiile art.1 din Legea nr.29/1990, în vigoare la data sesizării instanței, și, ca atare, sentința recurată, dată cu ignorarea acestuia, este netemeinică și nelegală.

Așa fiind, în conformitate cu prevederile art. 312 alin.1 și 2 și art. 314 din Codul de procedură civilă, se va admite recursul, va fi casată sentința atacată iar pe fond va fi admisă acțiunea cu obligarea intimatului pârât la comunicarea datelor legale solicitate de recurenta reclamantă prin petiția înregistrată la nr.1716109/20 noiembrie 2003.

Capătul de cerere privitor la acordarea daunelor materiale și morale va fi respins ca nedovedit.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Fundația Centrul de Resurse Juridice-București împotriva sentinței nr.833 din 28 aprilie 2004 a Curții de Apel București Secția de contencios administrativ.

Casează sentința atacată și în fond admite acțiunea, în parte.

Obligă Secretariatul General al Guvernului să comunice recurentei reclamante datele legale solicitate prin petiția nr.1716109/20 noiembrie 2003.

Respinge cererea privind daunele materiale și morale.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 10 martie 2005.

JUDECATOR,

Em.Albu

JUDECATOR,

Al.Vlad

JUDECATOR,

Gh.Volcescu

MAGISTRAT ASISTENT,

L.Sârbu

Red. A.V.

Dact. S.N.

6 ex.